

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. Плевен , 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на тринадесети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Методи Н. Здравков

Членове: Красимир Ив. Петракиев
Жанета Д. Георгиева

при участието на секретаря Анелия Й. Докузова
като разгледа докладваното от Методи Н. Здравков Въззивно гражданско
дело № 20214400500072 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 260 014/08.10.2020г. по гр. д. № 551/2019г. по описа на Левченския районен съд, съдът е отхвърлил предявения по реда на чл. 422 ал.1 от ГПК от „*****“ ЕООД, вписано в търговския регистър при АВ с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. Белене, ***, представлявано от управителя д-р Н.В.М. срещу Е.. П. ИВ., ЕГН ***** от гр. Белене обл. Плевен, ***** искове за признаване за установено, че ответницата Е.. П. ИВ. дължи на „***“ ЕООД вземания по акт за начет № 11-04-2/21.01.2019 г. издаден от АДФИ, а именно сумата от 31 461,38 лв. - главница, сумата от 11 827,02 лв. - лихва върху главницата за периода от 23.01.2014г. до 21.01.2019г., сумата от 926,36лв. - лихва върху главницата за периода от 22.01.2019г. до 07.05.2019г. /датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК/, законната лихва върху главницата, считано от 08.05.2019г. до окончателното ѝ плащане - за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК № 168/09.05.2019 г. по ч.гр.д. 303/2019г. по описа на РС Левски.

Осъдил „*****“ЕООД, вписано в търговския регистър при АВ с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр.Белене, ул.,*****, представлявано от управителя д-р Н.В.М. ДА ЗАПЛАТИ на Е.. П. ИВ., ЕГН ***** от гр.Белене обл. Плевен, ул.***** направените деловодни разноси

в размер на 4 860лв., от които 3 960лв. заплатени като възнаграждение за един адвокат и 900лв. заплатени като депозити за експертизи.

Недоволни от така постановеното решение са останали ***** ЕООД гр.Белене, ЕИК ***, които чрез адв.К. К. от САК го обжалват с твърдения, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърдят, че през 2018 г. в “*****” ЕООД, е извършена проверка от Агенция за държавна финансова инспекция. Периодът на инспекцията е 11.03.2013г. - 15.06.2016г., през който период управител на „***“ЕООД е била ответницата Е.. П. ИВ.. Обхватът на проверката е за законосъобразност на основанията и документалната обосновааност на отчетените от Б. разходи за начислени и изплатени парични средства на ТВ, осигуровки и ДОД на д-р П.Л.. Проверката е приключила с Акт за начет № 11-04-02/ 21.01. 2019г. на Е.. П. ИВ. за изплащане на ТВ на д-р П.Л. без да е престирала работна сила съгласно ТД № 1303/2013г. Заплатените суми заедно с платения общ доход са 31 461,39лв., с която сума се уврежда Б.. Съдът е мотивирал решението си единствено на Част от съдебно-счетоводната си експертиза, като не обсъжда експертизата на д-р Цв. Т.. Навеждат доводи, че в противоречие с представения ТД – л.68 от том първи от делото на ЛРС, съдът е приел от обясненията на ответницата пред АДФИ, че д-р П. Д. Л. не е имала задължение да полага труд в болницата, а само да бъде на разположение. Според тях, ответницата е възложила на д-р Л. да изпълнява длъжността лекар при 6 часово работно време, с място на работа – Анестезиология, но от обясненията на ответницата е видно че Б. няма хирургично отделение, нито отделение Анестезиология, а това предвид чл.66 ал.3 КТ следва да води до извод, че местоработата на д-р Л. е Б. в гр.Белене. Излагат съображения, че за да е налице уговорка анестезиолога д-р Л. да е на разположение извън територията на предприятието, това се уговаря в ТД, но такава уговорка липсва. Видно от документите по ЛТД на анестезиолога, д-р П. Д. Л. живее в гр.София и при наличие на случаи в Белене, които по клиничните пътеки според заключението на д-р Цв. Т., за които тя е необходима като специалист, същите се приемат за спешни случаи, трудно може да се приеме, че тя може да бъде на разположение безусловно, при необходимост без лимит. Освен това съгласно чл.3 ал.3 от Наредба № 2/22.04.1994г. на МТСГ времето на разположение не се включва и не се отчита като работно време, а тезата възприета от РС гр.Левски, че ако д-р П. Д. Л. не е била назначена, то Б. е щяла да загуби парите по клиничните

пътеки, които изискват наличието на лекар – анестезиолог намират за неприемлива. Твърдят също така, че д-р Л. е включвана в графиците за дежурства, от което следва че е трябвало да присъства физически в Б.. Това, че документално формално и фиктивно са изпълнени изискванията за сключване на Договори с РЗОК гр.Плевен по клинични пътеки, по които има изискване за лекар – анестезиолог, не води до извод че законосъобразно са изплатени ТВ на д-р Л.. Оплакват се, че ЛРС несъстоятелно счита, че Б. благодарение на д-р Л. е получила 194 914лв. за процесния период, както и че соченото като относима съдебна практика Р № 205/14.10.2019г. по гр.д. № 4825/2018г. на четвърто г.о. на ВКС на РБ се отнася за полагане на труд от работник, който действително работи по ТПО и при изпълнение на трудовите си задължения извършва дейности, които няма право да извършва и в резултат на това Работодателят придобива доход. Казусът по настоящото дело твърдят, че е друг – въобще не е полаган труд, а са плащани ТВ, осигуровки и данъци.

За формата на вината твърдят, че след като ответницата признава пред АДФИ за уговорката с д-р Л. да е на разположение в гр.София, то тя е била на ясно, че включването на д-р Л. в графици за дежурства в гр.Белене е фиктивно, като е целяла и желала този правен резултат. Това се установява от приложените по делото документи, оформени от Работодателя, които да удостоверят, че д-р Л. работи в Б. на 6-часов работен ден и дава дежурства, въпреки че е на разположение.

Като представят писмена защита в подкрепа на доводите си, правят искане решението да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което да се уважат предявените иски и да им се присъдят направените разноски.

Въззиваемата страна Е.. П. ИВ. чрез адв.А. П. от ВТАК оспорва подадената жалба като неоснователна и възразява, че фактическото прилагане на анестезия на пациент е в зависимост от конкретния случай, а състоянието на разположение също по естеството си е полагане на труд. Ищцовото ЕООД не обосновават какъв е произхода и размера на вредите, а след като ТД не е развален или обявен за нищожен, то всички плащания по него имат основание и не представляват вреда. Няма вреда и за пациенти – трети лица, които са имали необгрижени спешни състояния. Сумите, изплатени като

заплати на д-р П. Д. Л. са във връзка с това на какви медицински стандарти като лечебно заведение следва да отговаря Б. в Белене. Като представя Списък за разносните и писмена защита със съображения в подкрепа на доводите си, претендира потвърждаване на решението.

Въззивният съд като обсъди оплакванията на жалбоподателя, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, и съобрази изискванията на Закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, допустима е и е **ОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови обжалваното решение, РС гр.Левски е приел, че от представения по делото Акт за начет № 11-04-2/21.01.2019г. се установява, че същия е съставен от държавен финансов инспектор от отдел Втори към Дирекция „Извънпланова инспекционна дейност" на Агенцията за държавна финансова инспекция, при извършена финансова инспекция на „***"ЕООД гр.Белене срещу Е.. П. ИВ. - заемала длъжността управител на „***" ЕООД гр.Белене за времето от 14.06.2012г. до 15.06.2016г. във връзка с дейността ѝ по начисляване и разходване на парични средства за трудови възнаграждения, осигуровки и данък общ доход на д-р П. Д. Л., за периода 23.01.2014г. - 27.12.2016г. съгласно неоснователно начислени брутни трудови възнаграждения на д-р П.Л. /за неположен от същата труд в Б./, извършени са незаконни плащания по банков и по касов път на недължими суми /за неизвършена работа/ за работни заплати, осигуровки и данък общ доход на д-р Л., на обща стойност 31 461,39лв. с която сума е причинена вреда на лечебното заведение.

Приел също така, че в Акта е отразено, че за причинена вреда на *** ЕООД гр.Белене в размер на 31 461,39 лв. на основание чл.21 ал. 4 от ЗДФИ, пълна имуществена отговорност следва да носи Е.. П. ИВ. - управител на Б. от 14.06.2012г. до 15.06.2016г. в качеството ѝ на субект по смисъла на чл.23 т.1 и т.4 от ЗДФИ. Отражено е също така, че дължимата законна лихва с натрупване за периода от 23.01.2014 г. - датата на първите плащания на осигуровки и ДОД за д-р П.Л. до 21.01.2019г. - датата на съставяне на акта за начет е в размер на 11 827,02 лв. и на основание чл.26 от ЗДФИ се дължи от Е.. П. ИВ. - бивш управител на дружеството - като отговорна за причиняването на вредата. Отражено е също така, че законната лихва е дължима и след 21.01.2019г. до окончателното възстановяване на вредата.

Намерил, че от представеното по делото копие от договор за възлагане на управлението на еднолично търговско дружество с ограничена отговорност се установява, че на 14.06.2012г. на основание чл.63 ал.3 от ЗЛЗ,

чл.147 ал.2 от ТЗ, чл.34 ал.1 и чл.35 ал.1 от Наредба № 6 на Общински съвет Белене и решение № 70/28.05.2012г. на Общински съвет Белене, Кмета на Община Белене П.И.Д. е сключил договор с Е.. П. ИВ., с който ѝ е възложил и И. е приела да управлява еднолично търговско дружество с общинско имущество „***" ЕООД за срок от 3 години, считано от 14.06.2012г. до 14.06.2015г. Представено е и посоченото в договора решение № 70 на Общински съвет Белене, с което ОбС е утвърдил за управител на „***" ЕООД Е.. П. ИВ. и е възложил на Кмета на Община Белене да сключи договора за управление - посочен по-горе.

Представен е и Анекс към договора за възлагане на управлението, сключен на 12.06.2015 г., от който се установява, че срока на договора за управление е удължен със срок от 1 година, считано от 15.06.2015г. до 15.06.2016г.

Намерил, че от представения трудов договор № 1303/2013г. /л.68 от делото/, се установява че на 11.03.2013г. е сключен трудов договор между „*****"ЕООД, представлявано от Е.. П. ИВ. и д-р П. Д. Л. - със специалност анестезиология, като последната е назначена на длъжността лекар и за място на работа е определена „Анестезиология". Уговорено е трудово възнаграждение в размер на 750лв. месечно, както и другите условия на договора, а работното време е определено на 6 часа. Трудовият договор е сключен за неопределен срок и е отразено, че Л. е постъпила на работа на 11.03.2013г.

От представеното на л.72 от делото копие от длъжностна характеристика на длъжността лекар - анестезиолог приел, че се установява, че основните задължения на анестезиолога са осъществяване на консултантска, диагностична и лечебна дейност, осъществяване на медицинска дейност след получаване на информирано съгласие от пациента или от неговия законен представител в предвидените от закона случаи, предоставяне на устна и достоверна информация за здравословното състояние на пациента и методите за евентуалното му лечение, отразяване извършената дейност в съответната медицинска документация, своевременно назначаване и извършване консултативни прегледи, диагностични изследвания и процедури, отговарящи на всички правила на добрата медицинска практика и други.

От представеното споразумение за прекратяване на трудов договор № 1303/11.03.2013г., сключено на 10.06.2016г. счел, че се установява, че трудовото правоотношение на д-р Л. е прекратено считано от 01.07.2016г.

От назначената съдебно-медицинска експертиза със специалист имащ познания в областта на сключването на договори на лечебни заведения с РЗОК и НЗОК, както и в областта на необходимите условия и специалисти относно клиничните пътеки и добрите медицински практики, от чието заключение на вещото лице приел, че се установява, че наличието на лекар

със специалност „анестезиология и интензивно лечение" е било задължително условие, за да се сключи договор между *** ЕООД и РЗОК Плевен за конкретно посочени клинични пътеки, както и че лечебното заведение трябва да разполага с такъв специалист /реално включен в графика или на разположение/ 24 часа в денонощието.

Приел за отразено в самия Акт за начет, че както ответницата, така и д-р П.Л. са обяснили пред финансовия инспектор, че между ответницата /в качеството ѝ на работодател/ и между д-р П.Л. /в качеството ѝ на специалист анестезиолог/ е имало изрична уговорка д-р Л. да е на разположение на лечебното заведение 24 часа в денонощието, макар това да не е изрично посочено в подписания трудов договор. Съгласно НРД за медицински дейности, изпълнителят

на болнична помощ се задължава да осигурява непрекъснато 24 часово изпълнение на лечебната дейност по медицински специалности съгласно разрешението за осъществяване на лечебна дейност, като по всяко време на изпълнение на договора следва да разполага с медицински специалисти със съответната квалификация, необходима за изпълнение на договора. Именно това е било и намерението на ответницата, сключвайки договора с д-р П.Л. - да осигури наличието на квалифициран медицински специалист, който да има възможност да реагира и да е на разположение 24 часа в денонощието, поради което е и уговореното с нея да е на разположение 24 часа в денонощието. Приел за очевидно, че сключването на договора с д-р Л. е било единствено в интерес на дружеството, тъй като лекар със специалност „анестезиология и интензивно лечение" е задължително изискуем за изпълнението на част от договорените от *** ЕООД клинични пътеки за периода 2013г.-2016 г. и изискването е било, лекаря да работи на основен трудов договор и да обезпечава 24 часа в денонощието с дежурства по график или на разположение дейността на лечебното заведение по тези клинични пътеки.

Нещо повече - нито в договора със съответния лекар - специалист, нито в изискванията на сключените договори със Здравно осигурителната каса не е посочено да се дължи възнаграждение на специалиста или на лечебното заведение от РЗОК в зависимост от това колко пациента са били лекувани или консултирани от съответния лекар. Било е достатъчно условие с лекаря да е сключен основен трудов договор и той да обезпечава 24 часа в денонощието лечебното заведение по тези клинични пътеки с дежурства по график или на разположение - какъвто именно ангажимент е бил поет от д-р Л. - да е на разположение 24 часа в денонощието.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, от която приел, че се установява, че начислените възнаграждения и полагащите се осигурителни вноски и данъци за процесния период на д-р П.Л. са изчислени математически правилно, че една част от плащанията на д-р П.Л. са извършени по банков път, а друга част в брой, за което са създадени платежни документи /платежно нареждане и РКО/. От същото заключение се

установява, че средната нетна заплата в България за позиция „Анестезиолог - Медицина и социални грижи" на пазара на труда е в диапазон от 832лв. до 2 847лв. -т.е. определеното и заплащано възнаграждение на д-р Л. е било в размер около минималния за този вид специалисти, че на база на резултата от съдебномедицинската експертиза и като се има предвид, че биха отпаднали част от медицинските пътеки при липса на лекар „Анестезиология и интензивно лечение", експертизата е констатирала, че приходите на „***" ЕООД при липса на лекар анестезиология и интензивно лечение" биха се намалили със сумата от 194 814лв., от която за 2014г. приходите биха се намалили със сумата от 87 728лв., през 2015 г. със сумата от 77 272лв. и до месец юни 2016г. биха се намалили със сумата от 29 914лв.

Приел, че от заключението на вещото лице може да се направи категоричния извод, че ако не е бил налице сключен Договор с лекар „Анестезиология и интензивно лечение" - каквато е д-р П.Л., приходите на *** ЕООД биха се намалили значително, а именно за процесния период със сумата от 194 814лв.

При тези доказателства съдът приел, че ответницата в качеството си на Управител на ищцовото дружество през процесния период е сключила трудов договор с д-р П.Л. - специалист „анестезиолог" и в изпълнение на задълженията си на работодател по този трудов договор ответницата е начислила, наредила и изплатила на д-р П.Л. през периода 11.03.2014г. - 30.06.2016г. суми за работни заплати, осигуровки и данък общ доход общо в размер на 31 461,39лв., като през този период д-р П.Л. е била само на разположение на лечебното заведение 24 часа в денонощието - съгласно устно постигната между тях договорка. Именно в резултат на сключения основен трудов договор с д-р Л. и поетия от нея ангажимент да е на разположение на лечебното заведение 24 часа в денонощието ответницата, в качеството си на управител на дружеството е успяла да сключи договори със РЗОК, като е договорено осъществяването на дейности по клинични пътеки, изискващи наличие на трудов договор и специалист на разположение със специалност „анестезиология", което от своя страна е увеличило приходите на ищцовото дружество със сумата от 194 814 лв., която сума не би била получена без договарянето на тези дейности и без да е налице сключен трудов договор със специалист „анестезиолог" и без да е поет от този специалист ангажимент за разположение от 24 часа.

При това положение, дори да се приеме, че ответницата с действията си е причинила вреда на ищцовото дружество в размер на 31 461,39 лв., то от друга страна следва да се приеме, че в резултат на нейните действия реализираният приход на дружеството е в размер на 194 814лв. - т.е. в заключение според ЛРС, в случая не е налице обедняване на дружеството, тъй като реализираните приходи са с 163 353 лв. в повече от заплатените суми от дружеството в размер на 31 461лв. като възнаграждение, осигуровки и

данък на лекаря, с който е бил сключен трудовия договор и който е бил 24 часа на разположение.

По - нататък счел, че пълната имуществена отговорност по чл.21 от ЗДФИ се носи за вреди, които са причинени противоправно на организациите или лицата по чл.4 т.1-3 от ЗДФИ и са пряка и непосредствена последица от поведението на виновните лица. Вредата трябва да е причинена умишлено, или без значение формата на вина - да е от липси, или да е причинена не при или по повод изпълнение на служебните задължения /чл. 21 ал.1 от ЗДФИ. Вредата, за която се носи отговорността е само имуществена и е от вида на претърпяната загуба, т.е. изразява се в намаляване на актива на имуществото /обедняване/ на съответната организация или лице по чл. 4 т.1-3 от ЗДФИ.

Намерил също така, че когато при изпълнение на служебните задължения се извършат дейности, които лицето няма право да извърши лицето, несъмнено е налице противоправно поведение. Когато обаче вследствие на тази неправомерна дейност работодателят реализира приход и изплати част от него като трудово възнаграждение на лицето, с което е сключил трудов договор, което е поело ангажимент за 24 часово разположение и благодарение на което е реализиран прихода, очевидно не е налице претърпяна загуба, т.е. - вреда /обедняване/ за работодателя, тъй като имуществото му, дори и да било неоснователно, като цяло се е увеличило, а не е намаляло. Вреда би била налице в такава хипотеза, единствено ако изплатеното трудово възнаграждение е по-голямо по размер от прихода, реализиран вследствие на този договор. За подкрепа на тези изводи приел, че е в подобен смисъл, макар и не по идентичен с настоящия казус, е решение № 205 от 14.10.2019 г. но гр.д. № 4825/2018 г. IV г.о. ГК на ВКС на РБ.

За изплатеното през процесния период възнаграждение, осигуровки и данък на д-р П. Л., одобрено от ответницата, приел че не съставлява вреда по смисъла на чл.21 от ЗДФИ /претърпяна загуба, обедняване/ за ищцовото дружество, тъй като активът на имуществото му не е намалял, а като цяло се е увеличил с разликата между brutния приход от сключените договори с РЗОК, осъществяваните дейности по клинични пътеки, изискващи наличие на трудов договор със специалист „анестезиолог" и неговото разположение от 24 часа и изплатените суми по тези договори, и изплатените възнаграждения, осигуровки и ДОД на д-р Л..

Защото не е налице вреда по смисъла на чл.21 от ЗДФИ, намерил главният иск за сумата от 31 461,38 лв. за неоснователен, за такъв приел и акцесорният иск за лихва върху главницата в размер на 11 827,02 лв. за периода от 23.01.2014 г. /датата на първото плащане на осигуровки и ДОД за д-р П.Л./ до 21.01.2019г. /датата на съставяне на акта за начет/, както и акцесорният иск за лихва в размер на 926,36 лв. върху главницата за периода от 22.01.2019г. до 07.05.2019г. - датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК/ и за законната лихва върху главницата, считано от 08.05.2019г. до

окончателното ѝ плащане.

РС е отхвърлил иска на основание извода си за липса на вреда – Б. е реализирала приход по клинични пътеки от договори с РЗОК, които не биха били сключени ако нямаше назначен на ТД лекар - анестезиолог.

Въззивният съд намира този извод за неправилен с оглед събраните по делото доказателства. Установено е от Акта за начет, че до сключването на договора с д-р П.Л. в Б. са работили реално трима лекари – анестезиолози. Самият факт, че ответницата взема управленско решение да назначи по ТД д-р П.Л., ЕГН *****, т.е. към 11.03.2013г. 83-годишна възрастна жена, с постоянен адрес *****, като ТД – л.68 съдържа място на работа Анестезиология в Б. в Белене и работно време на 6 часа, както и задължението на работника да изпълнява длъжността лекар съобразно длъжностната характеристика, с която предварително е запозната, красноречиво сочи че тези клаузи няма как да бъдат изпълнени. Установено по делото е, че д-р Л. е била на разположение и въпреки включването ѝ в графици за дежурство в Б., тя не се е явявала в лечебното заведение, а е била на разположение. Поставя се въпросът срещу изпълнението на кои задължения д-р Л. е получавала ТВ в Б.... Или с други думи необяснимо от гледна точка на интереса на лечебното заведение остава решението да се преустанови практиката за назначаване на лекари – анестезиолози за срок от една година, които реално полагат труд по ТПО в Б., като се назначи лекар – анестезиолог по ТД, който обаче ще бъде на разположение в гр.София 24 часа на лечебното заведение в гр.Белене, но ще получава ТВ за място на работа Анестезиология в МБАЛ, с работно време от 6 часа и за изпълнение на задължения по длъжностна характеристика, която е връчена на лекаря и същия е запознат.

В този смисъл въззивният съд приема, че управителката на МБАЛ – Белене за иския период в качеството си на такава и на лице с икономическо образование знае какви документи са необходими за оправдаване на извършените разходи за изплащане на ТВ, осигуровки и данъци на лекарите в МБАЛ – Белене. По тази причина са и съставяни ведомости за заплати, извършвани са плащания по банков и по касов път по сметка на д-р Л. и по сметки на ТД на НАП офис гр.Плевен, които са недължими, защото лекарят –

анестезиолог за този период не е полагал труд в Б. в гр.Белене. По делото не е бил спорен въпросът относно доказателствената сила на констатациите в Акта за начет. Според въззивния съд е изпълнена разпоредбата на чл.22 ал.2 от ЗДФИ, съгласно която фактическите констатации трябва да са подкрепени с доказателства. В хода на извършената финансова инспекция са събрани посочените и по – горе писмени доказателства, както и обяснения на ответницата и лекаря.

Въззивният съд приема, че е налице хипотезата на чл.21 ал.1 т.1 от ЗДФИ. От заключенията на ССЕ и и експертизата на в.л. д-р Цв. Т. се установява какви суми са изплащани, как е водена отчетността, какво означава престиране на работна сила на разположение на Работодателя, както и какви са изискванията за сключване на договори по клинични пътеки между Б. и РЗОК гр.Плевен.

Умисълът по чл.21 ал.1 т.1 от ЗДФИ може да бъде пряк или евентуален. Вредата е причинена умишлено, когато работникът или служителят осъзнава, че поведението му е противоправно, осъзнава вредните последици, които ще настъпят от него и иска или допуска тяхното обективизиране чрез поведението си. Тъй като деецът във волевия си акт може пряко да цели увреждането или да допуска настъпването му, умисълът може да бъде пряк или евентуален, като законодателят в чл.21 ЗДФИ не поставя ограничение за формата на умисъла. Въззивният съд приема, че във всички случаи управителката И. в качеството си на такава и образованието, което притежава, както и като представляваща работодателя по ТД с д-р Л. е съзнавала, че лекарят няма как да изпълни задълженията си по същия с място на работа в Б. в гр.Белене и работно време от 6 часа, като всички разходи по така сключения трудов договор са направени без работникът да е изпълнявал задълженията си по същия. Съзнавала е, че тези плащания са направени недължимо, защото д-р Л. не се е явявала в Б. за да изпълнява трудовия си договор, но за да сключи договори за клинични пътеки с РЗОК Плевен тя е допускала обективизиране на вредните последици чрез приемане на работа и заплащане на ТВ, осигуровки и данъци на лекар, който реално не е изпълнявал задълженията си по така представения по делото ТД.

Предвид гореизложеното следва да се отмени постановеното решение и

да се постанови друго такова, с което да се уважат предявените искиове като се признае за установено, че се дължат сумите, установени с Акта за начет, за които е издадена и Заповед по чл.417 от ГПК по ч.гр. дело № 303/2019г. на РС – Левски.

Първоинстанционният съд се е произнесъл и по отговорността за разносните както в заповедното, така и в исковото производство.

Действително разпоредбата на т.12 от ТР №4/2013 г. на ОСГТК на ВКС задължава съдът да се произнесе и за дължимостта на разносните, направени в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разносните както в исковото, така и в заповедното производство.

В заповедното производство разноски претендира заявителя и му се дължат такива в размер на 3 524,30лв., от които 884,30лв. – д.т. и 2 640лв. адвокатско възнаграждение.

В исковото производство разноски претендират и двете страни по делото за двете инстанции, но поради изхода на делото на ответницата не се дължат такива. Ищцовото ЕООД има право на разноски за исковото производство на първа инстанция в размер на 3 044,30лв., от които 884,30лв. д.т., 300лв. за вещо лице, 1 860лв. адвокатско възнаграждение, а за въззивното производство – 2 744,30лв., от които 884,30лв. д.т. и 1860лв. адвокатско възнаграждение, които ответницата следва да заплати на Б..

Поради това и на основание чл.271 ал.1 ГПК Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260 014/08.10.2020г., постановено по гр. д. № 551/2019г. по описа на Левченския районен съд като незаконосъобразно и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 ал.1 вр. чл.415 ал.1 ГПК, че ответницата Е.. П. ИВ., ЕГН ***** от гр. Белене обл. Плевен, ***** дължи на „***“ ЕООД гр.Белене, ЕИК *** вземания по Акт за начет № 11-04-2/21.01.2019г., издаден от АДФИ, а именно сумата от 31 461,38 лв. - главница, сумата от 11 827,02 лв. - лихва върху главницата за периода от

23.01.2014г. до 21.01.2019г., сумата от 926,36 лв. - лихва върху главницата за периода от 22.01.2019 г. до 07.05.2019г. /датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК/, законната лихва върху главницата, считано от 08.05.2019г. до окончателното ѝ плащане, както и сумата от 3 524,30лв. разноси за заповедното производство - за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК № 168/09.05.2019 г. по ч.гр.д. 303/2019г. по описа на РС Левски.

ОСЪЖДА Е.. П. ИВ., ЕГН ***** от гр. Белене обл. Плевен, ***** да заплати на „***“ ЕООД гр.Белене, ЕИК *** на основание чл.78 ал.1 ГПК разноси по делото за исковото производство за двете инстанции в размер на 5 788,50лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280 и сл. ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____